

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

X 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REPARTICIÓN: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals,
Puerto-Rico, 15 rals, Esterior, 18 rals.

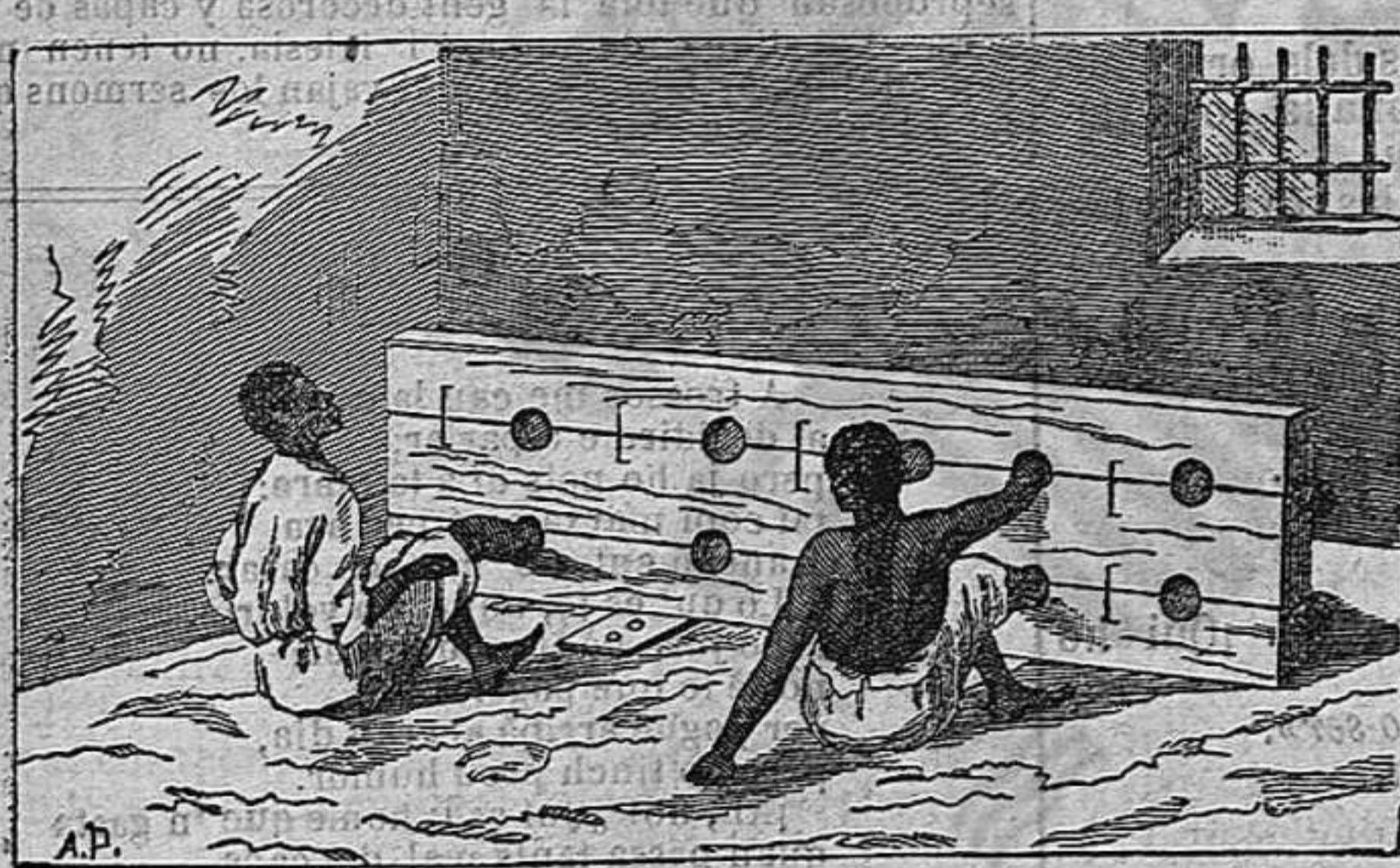
LOS CASTICHS DE LA ESCLAVITUT EN CUBA,

CADENA Y GRILLET SENZILLS.

GRILLET AB MASSA.

CEP DE PÉU Y BRÀS.

LA ESCLAVITUT.

Encara s' aguanta; encara
á fins del sige dinou,
lo sige de llum preclar,
los homes de negra cara
portan del esclau lo jou.

Encara entre 'ls crits joyosos,
que saludan los nous drets,
hi ha calabossos confosos.
hi ha castichs vils y horrosoos,
hi ha látigos y grillet.

Y encara 'l progrés que vola
recorrent sens treva 'l mon
á impulsant la immensa bola.
en terra.... qu' es espanyola
veu uns homes.... que no 'n son.

Sers apilats á ramadas
á arreconats en un cau,
que en sas espatlillas peladas
portan fet á xurriacadas
l' infamant titol d' esclau.

Esclau! Cóm se concebeix
en lo sige del vapor
un home que no existeix,
que no te drets ni 's coneix,

que va d' horror en horror?
¿Qué ha fet? Res. Dintre son pit
bull també rojenca sanch;
lo foch del sant esperit
brilla en sot front ennoblit....
no més l' hi falta ser blanch.

Y per aquest crim terrible,
per aquest crim pavorós,
un ser que te un cor sensible
baixa á un nivell increible,
mes baix, més vil que 'l del gos.

Pobre negre! Quanta pena
deu inundar lo teu pit
al arrastrar ta cadena,
regant ab suhor l' arena
d' aquest país envilit!

L' atmòsfera sempre es pura,
lo radiant sol sempre llú,
tot es ditxa y hermosura....
tú tant sols sent's amargura,
l' únic qu' està trist ets tú!

Sense confiar en demá
ni esperar rès de la sort,
la teva vida se 'n va
tal com ve: sufrir, plorá
y esperar la hermosa mort.
Després de la nit lo dia,

després del dia la nit;
ni un consol, ni una alegria,
sempre baix la tiranya,
sempre espatat y encongit.

Y encara lo mon blatsona
de libre y adelantat?

Cóm? Tal volta no s' adona
dels ays ofegats que dona
l' infelís esclau lligat?

Es que ignora, tal vegada
en son treball embegut,
que en terra... civilizada
subsisteix mitj disfressada
la horrorosa esclavitud.

Aixis deu sé: es impossible
que, á saber tal cosa, 'l mon
ab ánim seré é impassible
sufris taca tant horrible
ni un dia, ni un sol segon.

No: han passat per no torná
aqueells temps de fosca broma:
lo mon ha consagrat ja,
al dictá 'l codic humà,
la emancipació del home.

Y Espanya, Espanya no més
tant noble, tant altanera,
ha de mostrá als estrangers

un resto careomit, qu' es
l' oprobri de sa bandera?

Ha de durá eternament
aquest trist anacronisme
que 'ns deshonra indignament,
sostingut tan solzament
pe 'l més espatós egoisme?

Ah, no! L' hora benhaurada
de redenció ja ha sonat.
Espanya vol ser mirada
com nació digna y honrada,
no com un poble atrassat.

Es precis fé un esfors noble:
si hi ha un obstacle 's traspassa;
mostrem que som un gran poble
trencant aquest jou ignoble
que opimeix tota una rassa.

Pròu esclavitud, prou ja:
l' Europa, plena de sanya,
prompte á aborrir ó á estimá,
espera lo que dirá
la honrada, la libre Espanya.

Estém aislats, estém sols;
ó enfossem, altius, desde ara
la esclavitud en la pols,
ó al dir que som espanyols
haurèm de baixar la cara.—C. GUMÀ.

A CADA BUGADA PERDEM UN LLENSOL.

RESULTA aixis, tal com soña. Quan les bugaderas son libre-cambistas, nos trobem sempre ab un llensol de mènors.

Aquesta vegada la pèrdua es molt seria. Lo llensol que perdem aquesta vegada 's titula: *industria manufacturera*: milers de treballadors sense feyna, gran núm de fàbricas paralitzades.

Se 'ns exposa á la competència més desastrosa ab l' industria francesa, sense donarnos cap de les ventatges que á França disfrutan: ni govern bò, ni contribucions baratas, ni facilitat en les comunicacions. Y això 's fa á la babala, que no en v'ls governants de Madrid tenen sanch de moro á las yenes.

* * *
Fins are han sigut inútils tots los arguments que s'han aduït en contra del tractat de comers.

En v' se 'ls ha dit: lo cop que aneu á donar á las indústries es d' efecte segur, y no se 'n escapan; en canvi les ventatges que oferíu á la agricultura son nulas: la rebaixa de un xavo per litre de vi, no farà que n' exportem més ni mènors. Los francesos, barato o car, nos comprarán lo vi mentres lo necesitin: en canvi quan les sèvas vinyas atacadas avuy per la filoxera tornin á produhir, nosaltres nos quedarem sense industria, ab las bòtigues plenes y las butxacs vuidas.

En v' en Balaguer, á qui 's déu més que á ningú, la pujada de 'n Sagasta, v' esforsarse en demostrar que un tractat fet á las palpentas y que 'ns lliga per déu anys, es un error gravissim; en v' va demanar que tant França com Espanya 'ns poguéssem desdir avisant los ab dotze mesos de anticipació. Tot inútil.

Los que avuy se menjan la llebra, qu' en Balaguer v' alsar ab los seus discursos liberals, llavors del si non, non, van dir que no y ha de ser que no.

Vinieron los sarracenos
y nos molieron á palos
que Dios ayuda á los malos
cuando son más que los buenos.

Los sarracenos v'van guanyar la votació.

* * *
Y es que de aquesta qüestió que lo mateix afectará á la indústria catalana, que á moltes indústries que á Madrid y per tota Espanya s' exerceixen, no se 'n ha fet una qüestió nacional, sinó una qüestió de partit, y lo qu' es pitjor una qüestió de antagonisme contra la laboriosa y l' honrada Catalunya.

Ja no 's parla de interessos espanyols que sempre ha defensat Catalunya, primer que ningú, sinó de interessos catalans, de egoismes catalans, de imposicions catalanas. A tal extrem han arribat las injurias y las bravatas de alguns periódichs insensats y de alguns homes infelisos, que ja no sembla sinó que es un crim l' haver nascut en aquesta terra noble, honrada y empapada en lo suor y la sanch dels seus fills.

Si sempre hem lamentat nosaltres las exageracions catalanas [ab quin dolor no hem de veure aquestes altres exageracions que las abonen y justifiquen!]

* * *
Un periódich parla de fer una lliga nacional, ab lo sol objecte de comprometre 's á no comprar res que siga català.

Tal vegada obheint á aquesta idea en alguna botiga de Madrid s' hi llegia 'l següent rétol:

Se garantiza que aquí no se venden géneros catalanes.

Desgraciadament pels de Madrid, no 'hi ha cap botiga á Espanya que puga dir:

Aquí se venden géneros madrileños.

Finalment un periódich de Asturias vertia l' idea de que 'l govern havia de rebaixar la contribució de consums á totes les províncies de Espanya, mènors á les catalanas.

A tots aquests energúmenos, Catalunya, tornantlos bé per mal, los hi pot oferir una cosa.

Un quartó al manicomio de Sant Boy.

* * *
Pero Déu vulga que aquestes llavors d' odi y de insensatess tant inconsideradament sembradas, no produxeixin algun dia, cullita de tempestats y de desgracias.

Per la nostre part en nom de la patria espanyola, á la qual doném més mostrars d' estimar que no pás los que desitjan que l' activa é industriosa Catalunya siga un poble de morts de gana: en nom de aquesta patria que únicament pot rehabilitar-se ab l' amor al treball y al progrès, protestém contra 'ls que després de entregar-nos á la dependència protectora dels estrangers,

tractan d' escupirnos á la cara 'l verí de les sèvas misèries, acumulat per l' odi y per l' enveja.

Sabent lo que valém y lo que podém, hem de despreciar aquestes bravatas.

Y aixís perdem un llensol, com tota la bugada, dírem com lo regidor, individuo de la comissió del nostre ajuntament que v' anar á Madrid trobantse en plé saló de conferències, al sentir que ab gran satisfacció 's presagiava la ruina de la industriosa Catalunya:

—Ab tractat ó sense tractat, teixirém sempre la llana dels vostres clatells.

P. K.

Diumenge últim, gran banquete als ilustrats obrers, que ab tanta valentia han defensat á Madrid la causa del treball.

Lo saló de ca 'n Martin estava plé de gom à gom. 225 comensals, dinar á la catalana, vins espanyols, y brindis entusiastes impregnats de patriotisme y de amor al progrès y á la libertat. Totas las classes, tots los interessos units y mancomunats.

Nos falta espay per extractar aquests brindis.

Únicament diré que aquell dinar, lo qu' es los libre-cambistas no han de pahirlo.

¡Bé p' el Centro industrial de Catalunya!

Lo senyor Baró v' aconsellar á las Càmaras que imitessin la conducta dels Estats Units.

Conformes.

Un periódich conservador assegura que 'l procediment de prohibir la publicació de una caricatura, no es liberal.

¡Y que ha de serho sant cristiá!

A no ser que 'l govern en matèries caricaturesques vulga que ningú puga ferli la competència.

Los sagastins en tots los seus actes estan fent la caricatura de la llibertat.

Podrà haverhi mala cullita d' oli, mala cullita de vi, mala cullita de blat; pero la prempsa no pot queixar-se.

La prempsa té sempre bona cullita de denuncias y causas criminals.

Sobre tot quan governan los sagastins.

Desd' are proposo que á l' auca de la prempsa hi figuri 'l següent redolí:

«Lo director xano xano
acut á Sant Gayetano».

L' augment d' ilustració y l' interès dels originals, nos obligan á aplassar per una senmana la contestació á la correspondència qu' hem rebut.

Dispensin los que 'ns favoreixen ab las sèvas cartas.

Deyan qu' en Balaguer després de haver renyit ab en Sagasta tractava d' entendre's ab en Moret.
Alto, D. Victor!

Més val que 'n Moret s' entengui ab vosté.

Comensant per ferse proteccionista.

L' Hamlet s' ha fet un' obra de actualitat. ¡Qui ho dirá!

Sobre tot aquell monòlech: «Ser ó no ser».

Es lo monòlech que recita Catalunya.

Mentre al Congrés feyan la guerra á la indústria, al Senat feyan la guerra al govern, y 'l derrotavan en la qüestió de un' acta de Puerto Rico.

Tot just are comeusa l' època de les sorpresas.

Ja cal que 'l govern fassa uns ulls com unes taronjas.

Com unes taronjas agras.

Suposan que 's troba de incògnit á Catalunya 'l príncep Leopoldo de Hohenzollern Sigmaringen.

Se 'n recordan? Es aquell candidat al trono de Espanya del temps de la revolució, lo candidat que fins v' fer perdre la formalitat al Brusí, que deia:

Hola, hola ja 'ns xeringan.

Are com are 'ns xeringan los libre-cambistas.

D. Victor ha pronunciat un bon discurs, plé d' espanyolisme y plé sobre tot de amor á Catalunya.

No obstant aquest discurs l' hi costa á D. Victor Balaguer lo dolor de tenir qu' enviar á dida als seus amics de sempre.

Ha fet lo que deia: las criatures, á dida.

Acaba 'l Sr. Bosch y Labrus lo seu discurs en contra del tractat ab França, y un gran número de diputats y les tribunes aplauden, dihen: —*Bien... Muy bien!* Lo ministre d' Estat plé de despit, exclama:

—*Mal!... Muy mal!*

¿Qui es que está tant malt?

¿Lo ministeri?

Ho crech molt bê.

No volém parlar del discurs del Sr. Rico, perque francament, hi ha coses que repugnan, y aquesta es una d' elles.

Lo Sr. Rico en l' oposició era proteccionista: lo senyor Rico, empleat, no sols es libre-cambista, sinó que 's permet insultar á las provincies més treballadoras de la nació, y als homes que ab més abnegació defensan la causa del treball.

Lo Sr. Rico es un empleat de 'n Camacho.

Y á pesar de que, després del seu discurs, tothom esperava que dimitiria, no dimiteix.

Y no por dimitir.

¡Vaya unes tragaderas que 's perderia 'l pressupuesto, si 'l Sr. Rico dimitia!

En lo saló de conferències del Senat acaben de colochar l' estàtua de Colón.

¡Quina ironia!

Colón v' descubrir un nou mon.

Los fusionistes acaben de perdre una nació.

Es tal la miseria que hi ha en los pobles rurals de la província de Sevilla, que pera transportar lo p's ha hagut de pendre la precaució de fer acompañar als fornells per la guardia civil.

La província de Sevilla es una de las més ricas d' Espanya.

Pero en les comarcas agrícoles, ja se sab: basta una sequia ó bè una pluja de contribucions, y ja no hi ha res segur, ni 'ls llonguets.

¡Y pensar que 'ls homes del libre-cambi voldrian que á Catalunya ahont la terra es més pobre y mènors productiva, succehis lo mateix.

¡No, jamay!

Protestém contra 'l primer article de la constitució interna libre-cambista, que diu:

«La miseria es obligatoria per tots los espanyols.»

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—De Premia hem rebut quatre ó cinqu cartas en las quals se 'ns dona compte de las veritables atrocitats que surten de la boca de uns missionistes que 's troben en dita població. Després de excommunicar-se á varios periódichs, lo qual, per cert, no té res de particular, sembla que 'ls missionistes s' han ocupat del sisé sacrament ab una cruesa y un desparpajo com diuen los castellans, que somolts los pares de familia que han resolt no deixar anar á las sèves filles á l' iglesia per temor de que's perverteixin. Si 'ls missionistes seproposan que tota la gent decorosa y capas de ruborizar-se s' abstinga de anar á l' iglesia, no tenen més que reproduir per tot arreu ahont v'jan los sermons que han fet á Premia de Mar.

A UNA.

A trossos me cau la cara
al decidirme á parlar;
pero ja ho pots dí á ta mare:
tal com marxa això per ara,
francament, no 'm puch casar.

Lo qu' es jo, noya, ho voldria,
t' ho juro p' 'l meu honor:

no sé lo que pagaria
per pogué arribá al gran dia,
pero no tinch prou humor.

¡Ah, no! ¿Qui es l' home que 'n gasta
quan passa tants mal-de-caps,
quan veu governá en Sagasta,
quan repa... ¡Basta, basta!

D' humor no 'n corra, ja ho sabs.

Meditaho tranquilament
mirant davant y darrera,
y veurás perfectament
qu' es avuy un casament
un disbarat de primera.

Comensa per calculá
que no sabs per quin istil
has de casar-te: no està
bèn resolt si acas valdrà
per l' iglesia ó p' l civil.

Aquest dupte, tal com es,
francament, no t' encocora?

¿Voldrias que algú vingues
al cap d' un any, y t' dignes?

—Vosté es soltera, senyora?

Suposa per un moment
qu' està fet lo sacrifici:
¿no sents parla a molta gent
de que tots, probablement,
hauré de mudar d' ofici?

¿No sents dir pe 'l teu veynat
que 'l nostre govern prepara
una especie de tractat,
per deixá el país pelat
y sense nas á la cara?

Quan arribès aquest cas
¿cóm nos las manegariam?
—Viu riam d' amor dirás.
No; l' amor no sá estar gràs
y prompte l' acabariam.
¡Ja fariam bon goig junts
ab lo foc de la passió
y las ilusions á munts,
quan nos trobessim dejuns
y sense foch al fogó!
Ja sé lo que m deurás dí.
—Y las paraulas que m deyás
lo dia que t' vaig dà i si?
Així han vingut á morí
les juraments que avants feyas?
¡Juraments! No n fassis cas:
també l' govern que avuy mana
va feros en un cabàs,
y avuy riu, arrufa i nas
y al veure's... se llama andana.
Créume, noya això està brut
y l' amor se m torna fel.
¡Que havém de ferhi! Quietut:
guardém la nostra virtut
y així guanyarém lo cel.
No t' pensis que tot això
siguin frasses d' artifici.
¡Si al mènos sapigués jo
que en qualsevol ocasió
poguéssem entrà al Hospici!
Pero ni aquest recurs hi ha;
al Hospici, ara com ara,
aqueil que hi vol ingressà,
solzament ho pot logrà
ab molts empensos... y encara.
Al Hospital casi bê
hi ha dificultats més grans:
los malalts s' están també
esperantse pe l' carrer
fins que hi haja llits vacants.
Ja veus, noya bê cià y llis
qu' es tristota la pintura.
¡Qui s' casa veyste així,
tenint la vida en un tris
y ensuant tanta amargura?
¡No! Pren paciencia y confia,
y demana á Sant Antoni
que ns apressuri aquell dia
en que entrém plens d' alegria
al gremi del matrimoni.
Demanali tendrament
que espolsi la situació
y tot lo corresponent.
Si ho fa, hi haurà casament;
si l' Sant no s' belluga, no.
Ja sé l que dirà ta mare,
ja m' penso l que passará:
ódiam, no m' miris a cara,
pero si'leta per ara,
francament, no m' puch casá.

C. GUMÀ.

NA de las conessions que ns fá l' tractat, es l' importació libre de las carabassas espanyolas.

Francament, si poguéssem exportar totes las que à Madrit governan ó volen governar, casi benehiriam lo tractat ab Fransa.

Entre andalusos.

—Tinch un fill qu' es una alhaja. Tè no mès que setze anys y ja ha pres lo títol de advocat.

—Donchs mira, l' meu Paco n' té catorze y ja es ingenier civil.

—Y que compon, diu un tercer: lo meu Pepe n' té tres y mitj, y ja es comandant de caballeria retirat.

La Crónica de Catalunya s' ha declarat enemiga del govern.

Sembla providencial.

Al últim ha hagut de tancar las portes del seu ministerialisme.

Igual que ls botiguers tres senmanas endarrera.

Xarrameca madrilenya:

«L' esmena de n' Balaguer demandant que l' tractat siga cada any denunciable, recorda à aquell anglés que havent de tallar la qua del gos, y no atrevintse á ferli tot de un cop, va determinar tallarni un trosset cada dia perque no l' hi fes tant mal.

«Qué no comprenen los proteccionistas qu' es millor tallarlos la qua de una vegada?»

Així ó de una manera molt semblant s' expressa l' Liberal de Madrit.

—Sabent que la xaveta del anglés y la dels libre-cambistas se n' deuen donar de bonas?

Mirin qu' fer la felicitat d' Espanya tallant la qua de la producció, es una idea bê salvatge.

Y á pesar de tot, tant si l' hi tallan de un cop, com

si l' hi tallan de mica en mica.... aquest assumptu tindrà qua.

A Zaragoza han presentat una exposició á favor del tractat.

Y no obstant:

La virgen del Pilar
no quiere ser francesa,
que quiere ser capitana
de la tropa aragonesa.

¡Quina tropa!

—Y qué tal á Madrid? ¿Qué diuhen? vaig preguntar á un amich meu que acabava de arribarne.

—Del tractat de comers se n' ocupan poch: de qui s' ocupan principalment, tots los homes d' upa, es de Cara Aucha y Angel Pastor.

—Y fan molt bé. A propòsit: quan tornin á venir eleccions hauriam de fer una cosa.

—Qué?

—En lloc d' enviar diputats al Congrés, hauriam d' enviarhi toros. Potser així se convencerian de que á Catalunya pensèm ab ellí y fém tot lo possible per divertirlos.

Lo senyor Albacete, després de fer un discurs, al pendre assiento, va esmicolar un bolado.

—On' es com si diguessem: va esmicolar un argument libre-cambista.

Los arguments del libre cambi son bolados.

Los diputats valencians demanan lo libre-cambi per tot mènos per l' arrós.

Per l' arrós volen protecció.

De igual manera opinan tots los que menjan del presupuesto.

—Sobre tot l' arrós!

En Cánovas ha defensat las pansas de Málaga.

Està molt bé, sempre que à mès de las pansas, y en just arrepentiment del tractat ab Bèlgica y del tractat ab Austria, defensi totes las manifestacions del treball y de l' activitat.

D' altra manera haurém de convenir en que l' proteccionisme de n' Cánovas es lo proteccionisme del noy de la mare:

—Pansas y figas y nous y olivas
pansas y figas y mel y mató».

A Málaga han sigut presos alguns individuos pels delictes de tenir obert lo paraguas sense que plogués.

Que no plovia ho diuhen las autoritats.

Pero ls malagueños podrán dir que sí.

A Espanya sempre plou.

Plouhen contribucions.

Davant de n' Sagasta, alguns comensan á trobar guapo á n' en Cánovas.

A la oposició sempre es guapo l' Sr. Cánovas.

Tal vegada serà perque mira contra l' govern.

Lo governador de Lleida es un funcionari que ni fet exprés.

Després de recorre varios pobles de la província, comprometent à n' en Pere y à n' en Pau en favor del tractat de comers, tot per enviar un telegrama, que tot seguit ván desmentir los verdaders industrials, comerciants, pagesos y contribuents, acaba de ferne una com un cove.

—Es vosté l' Sr. Mariano.
—No senyor, soch Soriano.
—Tant se val: queda pres y á disposició del governador.

—Eh qu' es interessant?

Lo Sr. Soriano anava de frac, y al arribar á la presó van tirarli un sach de palla y una manta á l' espalda y l' van deixar entre mitj de criminals, lladres y assassins, en un aposento plé de porqueria.

—¿La sab las costums de la casa? va preguntarli un d' ells: ha de pagar la manta.

—Vosté dirà.

—Vinticinch rals.

—¿Com vinticinch rals? digué un dels altres. No era de molt tant senyor com aquest aquell altre que va venir dias endarrera y se n' va fer cinquanta.

—Bueno, que n' pagni cent y bon profit.

Així va passar la nit un home honrat y digne, per disposició del governador civil de Lleida.

Y are diu que ls presos de Lleida en just agrahiment á las gangas que l' governador los proporciona

de n' tant en tant, tractan de firmar l' exposició demandant la aprobació del tractat de comers ab Fransa.

Ecls també son industrials... á la seva manera.

Un telegrama de Madrit, després de la votació de l' esmena Balaguer.

«Hay viva curiosidad por conocer el efecto que habrá causado en Cataluña el resultado de la votación de la enmienda».

¿Curiositat no mès? A Madrit son així: curiosos y maneflas.

* * *

—Quin efecte produheixen las garrotadas?

Un blau.

—Quin efecte produheixen las sangrias?

Postració.

Donchs aquest es l' efecte que ha produhit la votació de l' esmena: un blau y una postració al sentit comú. Tocant á l' actitut de Catalunya, un' altre dia 'n parlarem.

CUENTOS

En una presó:

Al acte de dur á un pres al calabosso, l' escarceller l' hi fa algunas preguntes, á las quals respon ab mals termes.

—Mestre, cuidado, l' hi diu l' escarceller, que si us desmandeu així, ab una puntada de peu vos clavo al carrer.

Lo pres, en actitut de rebre la puntada de peu:

—¡Apa, macot!

Entre dos enterra-morts:

Acabém d' enterrarli la sogra, y de propina no ns ha dat mès que mitja pesseta.

—¡Miserable! Hi ha una gent mès mesquina!

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.

Segons deya Donya Agnés aquella noya tant mona va vestida de hu segona y que menja un tros de tres, es, per cert, molt instruïda sent la total de sa mare, la qual sembla veig encare estant á casa per dida.

PAU SALA.

II.

Allá pels vols de Nadal jo dugas hu-dos comprava y ademés quatre total s' un pagés de la Bisbal y l' tuno me n' demanava tercera duros y un ral.

EUDALT SALA.

MUDANSA.
Per tot cosa la Total s' apura, no s' com es; are renya d' allò mès al noy ric de D. Pasqual, perque quan ab ella va á l' iglesia, diu que tot perque tot, vés lo xicot sent tant petit qu' entendrà.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRIÁNGUL.

• • • •

• • •

• •

• •

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horisontalment digan: Primera ratila: divisions del dia. Segona: un coll del joch. Tercera: un licor. Quarta: una carta. Quinta: una consonant.

RAFAEL L.

GEROGLÍFICH.

L

1879 Janer

VII

: L 1881

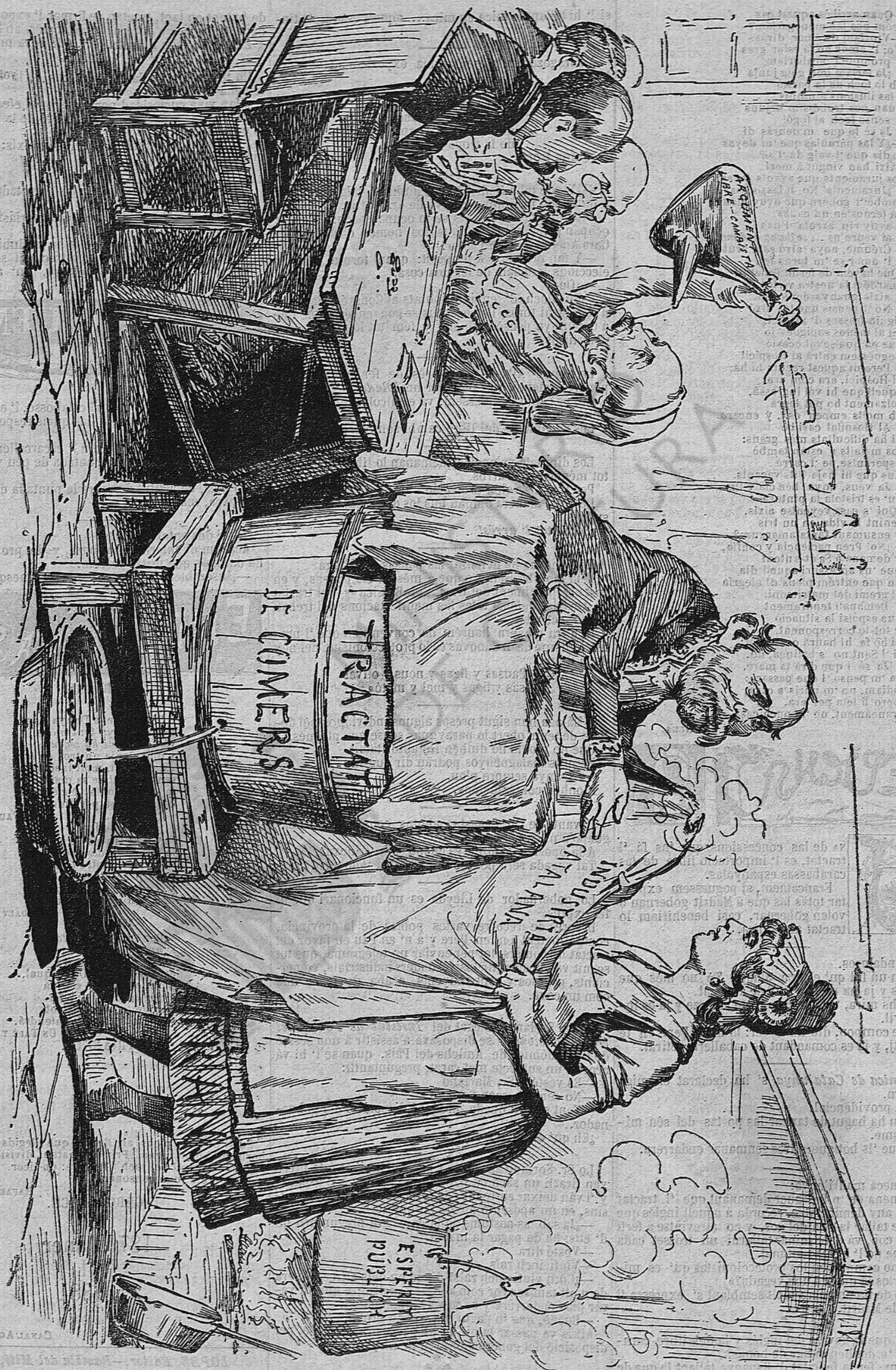
1

CANAL AGUSTÍ.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

TRACTATS QUE MALTRACTAN.

A cada bugada perdem un llensol.

